

Gerard van Gemert
Schoolvoetbal



8

Dierenbeul

‘Nou, als we volgende week spelen zoals we vandaag trainen, dan wordt het niets,’ mopperde Daan. Hij schopte de bal richting het doel.

‘Niet zo overdrijven, Kief,’ zei Remy.

‘Daarom trainen we toch ook?’

Dat is waar, dacht Daan, die door zijn vrienden Kief de goaltjesdief werd genoemd omdat hij heel hard op doel kon schieten. Maar hij wilde niet toegeven dat zijn vriend gelijk had. Daan rende naar het doel om de bal uit het net te halen.

‘Partijtje doen?’ vroeg hij toen hij terugkwam.

Daan en Remy waren samen met hun klasgenoten aan het oefenen. Binnenkort moesten ze met hun schoolteam van de Leeghwaterschool tegen de Plesmanschool spelen.

Dat was een jaarlijks terugkerende wedstrijd.

De leerlingen van beide scholen vonden het superbelangrijk.

De winnaar kreeg de grote wisselbeker en mocht die een jaar houden.

Vorig jaar had de Plesmanschool gewonnen en de beker stond midden in de aula in een grote glazen kast. Als je binnenkwam, zag je hem meteen staan.

‘Groep acht tegen groep zeven en zes,’ zei Mike.

Hij zat zelf in groep acht en speelde in de D1 van Almse Boys.

‘Dat winnen we nooit,’ zei Daan.

Hij speelde in de E1 van vv Almia.

‘Jullie zijn allemaal één of twee jaar ouder dan wij.’

‘Je wilt toch met ons meedoen tegen de Plesmanschool?’ vroeg Mike.

Daan knikte.

‘Dan speel je ook tegen jongens uit groep acht.’

‘Oké,’ zei Daan. Daar had Mike gelijk in.

‘Opstellen,’ riep Mike. Hij was de aanvoerder van het schoolelftal en de beste voetballer van de school. Er werd gezegd dat hij gevolgd werd door profclub FC Aetsveld.

Hoewel groep zes en zeven een speler meer hadden, hadden ze het moeilijk tegen de oudere jongens uit groep acht. Vooral Mike zorgde voor veel gevaar. Maar Daan speelde ook goed.

Hij scoorde twee doelpunten, waardoor zijn team een 1-0-achterstand omzette in een 1-2-voorsprong.

‘Gaat lekker, Kief,’ zei Mike toen het spel even stillag.

Daan glunderde. Hij was blij met het compliment van Mike. ‘Best wel,’ antwoordde hij bescheiden.

‘Wanneer kom je naar Almse Boys?’ grijnsde Mike.

Daan kneep zijn ogen tot spleetjes.

Almse Boys was de grote rivaal van vv Almia, waar Daan speelde. ‘Nooit,’ zei Daan verbeten.

Mike moest lachen. ‘Goed zo, Kief, nooit je club in de steek laten.’

Het partijtje ging weer verder.

Maar ineens kwam er een hond het veld op.

Hij rende speels achter de bal aan.

De jongens op het veld probeerden de bal naar elkaar toe te spelen zonder dat de hond

de bal te pakken kreeg. Dat lukte aardig, maar na een te korte pass greep hij zijn kans. Met zijn twee voorpoten bleef hij hijgend op de bal liggen.



‘Van wie is die?’ vroeg Mike. Hij keek de groep rond. Sommige jongens schudden hun hoofd.

De meesten zeiden niets.

‘Van niemand?’ probeerde Mike nog een keer.

Voor iemand antwoord kon geven, bulderde er een stem over het veld.

‘Doerak, kom hier!’

De hond reageerde alsof hij door een wesp werd gestoken. Hij sprong overeind, maar bleef nog wel even staan.

Daan draaide zich om en zag aan de rand van het veld een jongen staan.

Hij zag er onvriendelijk uit en was zeker drie jaar ouder dan hijzelf.

‘Hier!’ riep hij nog een keer.

En met zijn vlakke hand sloeg hij op zijn bovenbeen.

De hond, die blijkbaar Doerak heette, aarzelde nog een moment. Daarna rende hij op de jongen af. Kwispelend bleef hij voor hem staan.

‘Ben jij mal?’ schreeuwde de jongen.
‘Om weg te lopen.’
Doerak kromp ineen en bewoog zijn kop naar de grond.
De jongen draaide zich om en liep weg.
‘Kom,’ zei hij.
Doerak bleef echter liggen.
‘Doerak,’ riep de jongen dreigend. ‘Kom.’
De hond bleef kwispelen, maar hij kwam niet van zijn plek af.
De jongen kwam weer terug. ‘Doerak. Nu,’ commandeerde hij.
Toen Doerak weer niet luisterde, liep hij op hem af en schopte in zijn zij.
‘Hé,’ reageerde Remy meteen. ‘Doe normaal, joh.’
De jongen keek even op, maar richtte zich daarna weer op zijn hond. ‘Komen,’ zei hij.
En nog een keer schopte hij de hond in zijn zij. Dit keer was het zichtbaar minder hard.
Toch maakte Doerak een zacht piepend geluid.
Remy liep in de richting van de jongen.
‘Flik dat nog een keer, vriend,’ begon hij.
‘Dan zal ik jou eens een schop geven.’
‘Mond dicht, ukkie,’ zei de jongen.
‘En bemoei je met je eigen zaken.’
Remy liet zich niet afschrikken.
Toen hij bij Doerak kwam, knielde hij bij hem en aaide hem over zijn kop.
‘Weg daar,’ zei de jongen.
‘Dan zul je mij ook moeten schoppen,’ antwoordde Remy. Hij bleef de hond aaien.
De jongen liep op Remy af en hief zijn been op.



‘Hoho,’ suste Mike. Hij kwam ook dichterbij.

‘Dat is niet nodig. Kom, Remy, weg daar.’

Remy luisterde en kwam overeind.

‘Neem je hond mee en behandel hem normaal,’
zei Mike.

De jongen liep op Doerak af en deed hem
een halsband om.

‘Dat bepaal ik zelf wel,’ mompelde hij.

Hij trok aan de lijn en nu luisterde Doerak wel.

Zonder op of om te kijken,

liep de jongen van het veldje af.

‘Rare snuiter,’ zei Mike.

Daar was Daan het mee eens.

Kwijt

‘Iedereen op school vindt het wel heel erg belangrijk dat we winnen van de Plesmanschool,’ zei Remy.

‘Vind je ook niet?’

Daan haalde zijn schouders op. ‘Jij niet, dan?’

‘Ik wil altijd winnen, of het nou tegen de Plesmanschool is of tegen iemand anders.’

Daar was Daan het niet mee eens.

‘De Plesmanschool is onze grote rivaal.

Juist omdat het onze burens zijn.

Als ik mag kiezen van wie ik wil winnen, dan is het van hen.’

‘Ik heb dat gevoel niet,’ zei Remy.

‘Ook niet als je met Almse Boys tegen vv Almia speelt?’ vroeg Daan.

Dat waren de enige twee voetbalclubs in Almen.

Het maakte de wedstrijden tussen beide clubs extra spannend.

Of je nou bij Almia of de Boys speelde en of je in de E6 of in het eerste speelde.

‘Ja, dan wel,’ zei Remy. ‘Maar dat is anders.’

‘Wat is daar anders aan dan?’ vroeg Daan.

‘Dat eh ... nou ja ... gewoon,’ stotterde Remy.

‘Ach joh, weet ik veel.’ Boos stampte hij verder.

De jongens liepen na school terug naar huis.

Op school leefde de wedstrijd van aanstaande zaterdag steeds meer.

Zelfs leerlingen die niet mee zouden spelen, vonden het steeds spannender.

Bij Daan en Remy in de klas

werden spandoeken gemaakt en yells ingestudeerd

om de spelers mee aan te moedigen.
Dat gaf wel aan hoe speciaal deze wedstrijd was.
Ze passeerden het veldje waar ze de vorige dag
getraind hadden. Vanmiddag deden ze dat niet
omdat de meeste jongens vanavond bij hun club
moesten trainen. De volgende training
stond voor morgenmiddag op het programma.
Dan waren ze de hele middag vrij
en zou Willem hen trainen.
Hij had hen al eens getraind
voor een schoolvoetbaltoernooi
dat ze uiteindelijk gewonnen hadden.
'Zo, heren,' hoorde Daan ineens.
Het kwam vanaf het veldje.
Hij draaide zijn hoofd die richting op.
'Jullie moet ik net hebben.'
Daan herkende de jongen die gisteren met de hond
op het veldje was. Nu was hij zonder hond,
maar met een andere jongen die een petje ophad.
Remy had de jongens ook gezien.
'O nee, die sukkel,' zei hij zacht.
'Kalm blijven,' zei Daan tegen zijn vriend
zonder dat de andere twee jongens het konden horen.
De twee grotere jongens kwamen dichterbij.
'Vertel maar eens waar hij is,' zei de jongen
van de hond.
Remy keek Daan aan. 'Wat zegt hij?'
'Hij vraagt waar hij is,' antwoordde Daan.
Hij moest grinniken omdat Remy
een erg raar gezicht trok.
'Valt er wat te lachen?' vroeg de jongen
met het petje. 'Geef maar gewoon antwoord.'

Remy deed zijn handen in zijn zij.
‘Als we weten over wie het gaat,
dan zou dat een stuk makkelijker zijn.’
Er zat een brutale toon in zijn stem.
De jongen met de pet stapte naar voren,
maar werd tegengehouden door de andere jongen.
‘Laat mij maar, Vincent.’
‘Ja maar, Denny ...’ stribbelde de jongen
met de pet tegen.
Denny duwde Vincent aan de kant.
‘Luister, vriend,’ begon hij tegen Remy.
‘Jij vertelt nu waar Doerak is
of je krijgt met deze te maken.’
Hij hield een gebalde vuist voor het gezicht
van Remy.
Die was, zoals wel vaker, niet onder de indruk.
‘Nou, kom dan,’ daagde hij Denny uit.
Hij tikte met zijn vlakke hand op zijn wang.
Daan was bang dat Denny zou slaan
en trok Remy aan zijn jas terug.
‘Hoe moeten wij nou weten waar Doerak is?’
vroeg hij.
‘Jullie zijn gisteren achter mij aan gelopen
en hebben hem meegenomen.’
‘Ja, tuurlijk,’ reageerde Remy achter Daan.
‘En daarna hebben we hem in een raket gestopt
en hem naar de maan geschoten.’
Daan deed zijn best om niet te lachen.
‘We zijn niet achter je aan gegaan.
We weten niet eens waar je woont.’
‘Jaja,’ zei Vincent.
Denny deed zijn hand in de lucht